

Arrest

nr. 62 378 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 april 2010 tot intrekking van het verblijfsrecht en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op X te Dakar in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster kwam op 4 april 2007, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type D afgeleverd door de Belgische ambassade te Dakar, België binnen.

1.3. Op 14 mei 2007 diende verzoekster een aanvraag tot vestiging in als echtgenote van een Belgische onderdaan.

1.4. Op 16 oktober 2007 werd verzoekster in het bezit gesteld van een vreemdelingenidentiteitskaart waarvan de geldigheidsduur verstreek op 15 oktober 2012.

1.5. Verzoekster werd op 22 mei 2008, daar zij geen gekend adres meer had in het Rijk, ambtelijk geschrapt uit de bevolkingsregisters.

1.6. Op 1 september 2008 meldde verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen alwaar haar vreemdelingenidentiteitskaart werd afgenomen omdat zij niet langer ingeschreven was in de Belgische bevolkingsregisters. Verzoekster verzocht evenwel om opnieuw in de bevolkingsregisters te worden ingeschreven en legde hiertoe overtuigingsstukken voor waaruit bleek dat zij in België op een ander adres dan dat waar zij initieel was ingeschreven had verbleven.

1.7. Bij brief gedateerd op 24 oktober 2008 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.8. Verzoekster werd op 7 januari 2009 opnieuw ingeschreven in de bevolkingsregisters.

1.9. Verzoekster werd op 30 januari 2009 in het bezit gesteld van een elektronische C-kaart waarvan de geldigheidsduur verstreek op 8 januari 2014.

1.10. Op 25 mei 2009 maakte de stad Antwerpen de op 24 oktober 2008 gedateerde aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 juni 2009 de beslissing waarbij de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard, nu verzoekster op 30 januari 2009 reeds in het bezit werd gesteld van een C-kaart.

1.12. Bij arrest van 24 maart 2010 werd het huwelijk tussen verzoekster en haar Belgische echtgenoot door het hof van beroep te Antwerpen vernietigd op grond van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

1.13. Op 14 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene huwde met de Belgische onderdaan [J., A.] op 26.12.2006. Ze verkreeg een visum gezinshereniging op 15.03.2007. Ze diende op 14.05.2007 een aanvraag vestiging in conform het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van haar Belgische echtgenoot en kreeg een attest van immatriculatie. Op 16.10.07 werd zij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 30.01.2009 vervangen werd door een C kaart.

Op 24.03.2010 werd het huwelijk tussen de betrokkene en [J.] vernietigd door het Hof van Beroep van Antwerpen (referentie 2009/AR/1339). Het huwelijk werd aldus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische migratieprocedures misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdaan. Haar frauduleuze intentie blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen.

Als een gevolg van het rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ wordt het recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 4 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Art 7, 3° van de wet van 15.12.1980 de betrokkene heeft door haar gedrag de openbare orde geschaad Bij arrest van 24.03.2010 (referentie 2009/AR/1339) van het Hof van Beroep te Antwerpen werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdaan [J. A.] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.

Art 7, 2° van de wet van 15.12.1980 de betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene haar recht op vestiging in het Rijk verkreeg, vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Uit deze wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

[...]

Het is inderdaad zo dat het Hof van Beroep te Antwerpen op 24 maart 2010 het huwelijk van verzoekster met de heer [A. J.] heeft nietig verklaard.

Echter, de gemachtigde van de minister heeft nagelaten rekening te houden met de werkelijke omstandigheden van het huwelijk van verzoekster, alsook met het feit dat het huidige verblijfsrecht dat zij had niet werd toegekend op basis van haar relatie met de heer [J.].

Niet alleen heeft zij de echtelijke woning moeten ontvluchten en heeft zij de hulp moeten vragen van het Vluchthuis CAW 't Verschil, ook werd het aandringen van de heer [J.] op een schijnhuwelijk ongetwijfeld ingegeven door het feit dat hij voordien was veroordeeld tot het betalen van onderhoudsgelden. (stuk 4 als bijlage)

Verzoeksters F-kaart werd ingetrokken toen werd vastgesteld dat zij niet meer met haar partner op hetzelfde adres verbleef. Naderhand werd zij echter, naar aanle[.]ding van het verzoekschrift dat op 24 oktober 2008 door haar toenmalig raadsman Ilse Buyst werd ingediend op basis van artikel 9bis Vreemd.W. In dit verzoek werd ondermeer verwezen naar de vergevorderde integratie van verzoekster en haar tewerkstelling in België.

Het verblijfsrecht van verzoekster was dan ook gebaseerd op deze laatste elementen. Verzoekster is inderdaad economisch actief in België en kan een perfecte integratie voorleggen. (stukken 5 en 6 als bijlage)

Dat er ondertussen een schijnhuwelijk jegens haar werd uitgesproken, verandert niets aan deze gronden van economische activiteit en integratie die haar haar huidige verblijfsrecht hebben opgeleverd.

De motiveringsplicht houdt niet alleen in dat de aangehaalde argumenten afdoende moeten zijn, maar ook dat de motivering een correct beeld schept van de omstandigheden. Door zich slechts op het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen te baseren, zonder de achtergrond van de feiten verder te onderzoeken, heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Er wordt in de bestreden beslissing geen melding gemaakt van de redenen waarom de gronden tot het bekomen van een C-kaart plots niet meer zouden gelden. De fraude, in de mate dat deze al kan afgeleid worden uit het arrest van het Hof Van Beroep te Antwerpen, heeft geen enkele betrekking op [de] huidige verblijfskaart van verzoekster, en kan dus de intrekking ervan niet verantwoorden.”

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat de determinerende motieven op grond waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen in deze beslissingen worden aangegeven en dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Vervolgens stelt verweerder dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat *“de fraude geen betrekking heeft op [haar] huidige verblijfskaart”* en dat zij in het bezit zou zijn gesteld van een C-kaart op grond van de door haar in toepassing van artikel 9bis van de Vreemde-lingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder wijst erop dat de op 29 oktober 2008 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp is verklaard omdat verzoekster op 30 januari 2009 reeds in het bezit was gesteld van een C-kaart. Verweerder benadrukt dat verzoeksters verblijfsrecht het rechtstreekse gevolg was van haar huwelijk met een Belgische onderdaan.

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekster kan trouwens niet stellen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen niet te kennen, nu zij deze weergeeft en betwist in haar verzoekschrift.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.3.2. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op onjuiste motieven voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een administratieve beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat het hof van beroep te Antwerpen bij arrest van 24 maart 2010 het huwelijk dat verzoekster afsloot met een Belgische onderdaan vernietigde op basis van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek op grond van de overweging dat het huwelijk *“manifest enkel werd aangegaan om voor [verzoekster] een verblijfsrechtelijk voordeel in België te bekomen en dat zij daarmee geenszins een duurzame levensgemeenschap met [haar Belgische echtgenoot] beoogde”* en dat verzoekster haar bewering dat haar echtgenoot *“door zijn houding het samenleven onmogelijk maakte door niets [wordt] gestaafd en louter een éézijdige bewering [blijft], die [haar echtgenoot] betwist en waaraan geen bewijskracht kan worden toegekend.”*

Verzoekster betwist het gegeven dat haar huwelijk met een Belgische onderdaan werd nietig verklaard door het hof van beroep te Antwerpen niet. Zij betoogt evenwel dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat haar huidige verblijfsrecht niet werd toegekend op basis van haar relatie met haar ondertussen ex-echtgenoot.

De Raad dient echter op te merken dat verzoeksters uiteenzetting dat haar verblijfsrecht niet voortvloeit uit haar huwelijk met een Belgische man, doch het gevolg is van haar aanvraag om, op basis van haar gevorderde integratie en haar tewerkstelling in België, tot een verblijf gemachtigd te worden geen steun vindt in de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier. Uit dit dossier blijkt immers dat verzoekster op basis van haar huwelijk op 16 oktober 2007 in het bezit werd gesteld van een vreemdelingenidentiteitskaart. Nadat verzoekster op 22 mei 2008 ambtelijk werd geschrapt uit de bevolkingsregisters, werd zij – en dit nadat zij het bewijs had geleverd dat zij het Belgisch grondgebied minder dan een jaar had verlaten – opnieuw in de bevolkingsregisters ingeschreven. Verweerder heeft derhalve toepassing gemaakt van artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet om verzoekster opnieuw in haar oude verblijfssituatie, die gebaseerd was op haar huwelijk met een Belgische onderdaan, te herplaatsen.

Het feit dat het verblijfsrecht waarover verzoekster beschikte geenszins het gevolg was van haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden blijkt evenzeer uit het feit dat deze aanvraag verweerder pas bij schrijven van 25 mei 2009 van de administratieve diensten van de stad Antwerpen ter kennis werd gebracht en dat verweerder deze aanvraag op 17 juni 2009 zonder voorwerp verklaarde, op grond van de vaststelling dat verzoekster op 30 januari 2009 reeds in het bezit was gesteld van een C-kaart. Indien verzoekster een machtiging tot verblijf van beperkte of onbepaalde duur zou zijn toegekend zou zij bovendien, in plaats van een C-kaart, in het bezit zijn gesteld van een A- of een B-kaart.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekster louter en alleen een verblijfsrecht van onbepaalde duur genoot op basis van haar huwelijk. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon bijgevolg, nu dit huwelijk op basis van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek werd vernietigd en gelet op de bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dan ook aangeven dat verzoekster op frauduleuze wijze een verblijfsrecht verwierf en een einde stellen aan haar verblijfsrecht.

Verzoeksters uiteenzetting dat zij de echtelijke woning moest ontluchten, dat zij werd opgevangen in een vluchthuis en dat het aandringen van haar toenmalige partner om de vernietiging van het huwelijk te verkrijgen zou zijn ingegeven door het feit dat hij voordien was veroordeeld tot het betalen van onderhoudsgelden, doet geen afbreuk aan het feit dat het bevoegde rechtscollege heeft vastgesteld dat zij een schijnhuwelijk afsloot. Verweerder diende de relatieproblemen die samenhangen met dit schijnhuwelijk dan ook niet te betrekken bij zijn besluitvorming.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op zorgvuldige wijze en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK